

Posudek bakalářské práce

Evy Vítkové

KABARET ČERVENÁ SEDMA VE SVĚTLE MATERIÁLŮ ARCHIVU ČESKÉHO ROZHLASU

Jak už napovídá samotný název předkládané bakalářské práce, jejím předmětem se stal materiál fondu jednoho z nejvýznamnějších a nejznámějších pražských kabaretů, jenž je zřejmě z největší částí uložen v Archivu Českého rozhlasu v Praze. Po kapitolách, které se stručně zabývají historií kabaretu vůbec a rozsáhlejším shrnutím dosavadních vědomostí o historii Červené sedmy konkrétně, se autorka plně soustřeďuje na materiály pocházející z archivu sdružení, které získal Československý rozhlas zřejmě hned v prvních letech své existence. Diplomantka podnikla soustředěné pátrání po tom, jakou konkrétní cestou se pramenný fond do rozhlasu dostal, a to jak hledáním v rozhlasových evidenčních spisech, tak dotazy u pamětníků z rodiny i z pracovníků rozhlasového archivu, ale nepodařilo se jí bohužel získat nic, co by blíže konkretizovat stručnou zmínku ze vzpomínkové knihy Jiřího Červeného o prodeji archivu. Toto své pátrání diplomantka velmi podrobně dokumentuje i na základě pozdějších rozhlasových relací, které materiály i svědectví o kabaretu využívaly. Nepodařilo se jí – kvůli jeho nemoci – na základě osobního rozhovoru získat nějaké upřesňující informace od nadějného zdroje, jímž byl Ondřej Suchý, nicméně od něj v tomto směru v rozhlasových pořadech také nic obsaženo není. Už na tomto místě budiž poznamenáno, že v závěru práce autorka uvádí soupis vysílání studií Československého rozhlasu, které materiály kabaretu využily.

Vlastní těžiště práce spočívá v revizi zmíněného rozhlasového fondu kabaretu, neboť je k dispozici původní katalog jeho archivu, který vytvářeli členové sdružení (také autorství katalogizačních zápisů diplomantka zkoumá), a také Jiří Červený zmiňuje rozsah archivu, jež autorka porovnává se stavem fondu, tak jak je v nynějších prostorách rozhlasového archivu, po různých změnách lokace (které jsou též podrobně zachyceny) uchován. Archivní materiály byly už původně svazovány do jednotlivých knih (jak textový, tak hudební materiál), v rozhlase však zatím nenesou ani přírůstkové číslo ani nejsou zapsány v přírůstkových knihách, jež podle autorky v době získání fondu patrně ještě ani neexistovaly. Pro popis nezvolila diplomantka podrobný výčet a rozpis každého svazku, ale podle ní se u každého zaměřila „na jeho specifika, zvláštnosti a odchylky od katalogu“. Velmi šikovným a promyšleným způsobem se jí podařilo zkompletovat materiály, které patří k sobě, a zformulovat obsah jednotlivých knih, aby byly identifikovatelné pro další využití. Vytvořila tak pro další uživatele výborný přehled, charakterizující položky fondu, který samozřejmě bude sloužit pro orientaci externích zájemců i pro potřeby dalších rozhlasových pracovníků. V neposlední řadě její práce představují důležitý předstupeň evidence archivních materiálů, které na svou podrobnou katalogizaci teprve čekají.

Eva Vítková prokázala ve své bakalářské práci, která plně vyhovuje požadavkům na ni kladeným, vytříbený smysl pro heuristiku, pro vnější i vnitřní kritiku pramenů, a také schopnost výstižně a kultivovaně vyjadřovat své názory, což v dnešní době žel není zdaleka samozřejmá kvalita. Její práci ráda doporučuji k obhajobě.

Navrhované hodnocení: výborně.

Buštěhrad, 9.9.2012

Prof. PhDr. Marta Ottlová